

မြင့်မိုရ်မင်း၏ဆုံးမခြင်း

သုံးဆယ်-ထိဋ္ဌတင်မြင့်

မိုးကောင်းကင်တစ်ခုလုံး၏မည်းနက်သော မိုးသားတိမ်လိပ်တို့သည် တရိပ်ရိပ် ပြေးကစားနေကြသည်။

ကရကဋ္ဌရာသီ ဝါဆိုလဖြစ်၍လည်း မလင်းဘဲ ခပ်တင်းတင်းပင် လွှမ်းခြုံအုပ်စိုးနေပေသည်။ မုတ်သုန်လေကလည်း ဒီ ရေထချိန်မို့ တသုန်သုန်တိုက်ခတ်လျက်နေသည်။ သဲသဲမဲမဲ ရွာချပြီးသော်လည်း အခဲမကျေပွဲ နွဲ့ရန် စောင့်စားနေဟန်တူပေ သည်။

ညောင်ချောင်းရွာသည် မြစ်ကမ်းနဖူးတွင် တည်ရှိသဖြင့် မိုးသက်လေ တဟူးဟူးဖြင့် ကြည်နူးစရာ အသွင်ပင်။

ဦးဘိုးထုံး၏အိမ်တွင် ဆွမ်းကပ်ပွဲ ကျင်းပသည်။ ဦးဘိုးထုံးတို့ရွာသည် ညောင်ချောင်းရွာ၏တစ်ဖက်ကမ်းတွင် ရှိသည်။ ဝါဆိုလဆန်း ၁၄ ရက်နေ့ဖြစ်၍ ဝါဆိုအကြံပွဲအဖြစ် ဦးဘိုးထုံးသည် သံဃာတော်များနှင့်ရွာလူထုကို ဆွမ်းဒါနပြုသည်။ အလှူ အိမ်ဖြစ်၍ ဆူညံဆူညံ ကျွတ်ကျွတ်စီနှင့်နေ၏။ ရယ်သံမောသံတို့ဖြင့် တသောသောပင်။ ဆွမ်းပြင်သူ၊ နေရာခင်းသူ၊ ပန်းကန် ဆေးသူ၊ ဟင်းချက်သူတို့နှင့်တပျော်တပါး ရှိလှ၏။ ဆွမ်းခံဝင်ချိန်သို့ ရောက်လေပြီ။

“ဆရာတော် ကြွလာပြီဗျို့” ထိုအသံကြောင့် ပရိသတ်တို့သည် ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်လျက် နေရာပြင်၊ နေရာယူ၊ လမ်း ဖယ်လူရှင်း လုပ်ကြတော့သည်။

ဆရာတော်သည် ကျောင်းသားတစ်ယောက်နှင့်အတူ ကြွလာတော်မူသည်။ ထိုဆရာတော်သည် အခြားကျောင်းထိုင် ဆရာတော်များနည်းတူ ခေါ်သုံးကြသော ဆရာတော်မဟုတ်။ ဟင်္သာတနယ်တစ်ခွင်နှင့်မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံးတွင် လုပ်သားထု၊ ရဟန်းထုကို ဖိမ့်ဖိမ့်တုန်အောင် ဂယက်ရိုက်သွားစေသည့်ပညာစွမ်းဖြင့် ဆွဲခါလှုပ်ရှားခဲ့သော ဆရာတော်ဖြစ်သည်။

မြတ်စွာဘုရား၏ရုပ်ပွားတော်ကို ယောက်ျားတို့၏အင်္ဂါနှင့်အညီ ရှိအပ်သည်ဟုအကြွင်းမဲ့ယုံကြည်လျက် နှုတ်ခမ်းမွေး တပ်လှူ၍ ကိုးကွယ်သောဆရာတော် ဦးဉာဏ်ဝံသပင် ဖြစ်သည်။ စာပေကျမ်းဂန်အရာတွင်လည်း ပိဋကတ်ကို ချောက်ခြားနိုင် သူဖြစ်သည်။ နှုတ်ခမ်းမွေးဆရာတော်ဟု ရဟန်းလောက၊ လူ့လောက ဘွဲ့သညာတပ်၍ လေးစားကြည်ညိုခြင်းခံခဲ့ရသောပုဂ္ဂိုလ် မွန်တစ်ဆူ ဖြစ်သည်။ ဦးဉာဏ်ဝံသ၏အဆိုကို လယ်တီဆရာတော်ဘုရားပင် ခပ်မဆိတ်ပြုခဲ့ရသည်။ ဒါယကာတစ်ဦးကတပည့် တော် စွယ်တော်ဖူးသွားမည့်အကြောင်း လျှောက်ထားမိရာ ဗမာပြည် ဘယ်တုန်းက မြတ်စွာဘုရားစွယ်တော် ကိန်းဝပ်တော်မူ ဘူးလို့လဲကွဟု မိန့်လျက် ကျမ်းဂန်အကိုးအကားဖြင့် လူသိရှင်ကြား ထုတ်ဖော်ကြေညာသူမှာလည်း ဤဆရာပင် ဖြစ်သည်။

ဆရာတော်၏ပုံပန်းမှာ ခပ်ဝဝဖြစ်သည်။ မျက်နှာတော်ကြီး၍ ခေါင်းနှင့်ကိုယ် လိုက်ဖက်ညီအောင် ခွံညားသောကိုယ် ထည်လုံးရပ် ရှိသည်။ စကားပြောသောအခါ ရှင်းလင်းပြတ်သားစွာ မိန့်ဆိုလေ့ရှိသည်။ မှန်သောအကြောင်းဖြစ်လျှင် မည်သည့် ဒကာ၊ ဒကာမကိုမျှ ထောက်ဆခြင်းမရှိသော ဟောခိုင်းခိုင်း၊ ခိုးခိုးဒေါက်ဒေါက် ဆိုတတ်သည်။ ရဟန်းချင်းကိုလည်း ထေရ်ကြီး ဝါကြီးမှလွဲ၍ ခွဲခိုးသာ မှန်ရာကို ဆိုလေ့ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ဂိုဏ်းဂဏအတွင်းမှ သီတင်းသုံးဖော် ချင်းကလည်း ခပ်ရွံ့ရွံ့ပင်ဖြစ် သည်။ လူပရိသတ်ကတော့ ဆရာတော်အား ကြောက်ချစ်ရုံသေ ဖြစ်ကြသည်။

ဆရာတော်သည် နောက်ပါကျောင်းသားတပည့်တစ်ဦးနှင့်လူကြီးဦးဘိုးထုံး၏အိမ်ပေါ်သို့ ကြွလာတော်မူသည်။ ဆရာ တော်၏အလျင် ကြွရောက်နှင့်သော သံဃာတော် ဝါငယ်သုံးပါးကလည်း အရိုအသေပေးခြင်း၊ နေရာပေးခြင်း ပြုကြသည်။ ဆ ရာတော်လည်း လက်ကန်တော့ထိုးထားသော သင်္ကန်းကို အတွင်းမှ ကျစ်လစ်စွာ သိမ်းပိုက်လျက် ထေရ်ကြီးတို့၏နေရာတွင် သီတင်းသုံးတော်မူသည်။

ebook is created by www.ShanYoma.Org

“ဤနေရာဒေသ ဤအိမ်ကို ကျောင်းအမှတ်ဖြင့် သီတင်းသုံးတော်မူပါဘုရား” ဆွမ်းဒါယကာဦးဘိုးထုံးသည် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းထွက်ပီသစွာ ဝိနည်းတော်အနည်းကျဦး သိသည့်အလျောက် ဝတ်ပြုရင်း လျှောက်ထားလိုက်သည်။ ဆရာတော်လည်း ခပ်မဆိတ်ပင် နေတော်မူသည်။ ဆွမ်းကျွေးပွဲလာ ပရိသတ်တို့လည်း ဆရာတော်အား ဦးတိုက်ကြပြီးလျှင် ရိုသေသောကုန်ကြွေတို့ကိုဆောင်၍ နေကြကုန်သည်။

ဆွမ်းပွဲကို ဟင်းလျာအစုံအလင်နှင့်ပြင်ဆင်ထားသည်။ ကြက်သား၊ ဝက်သား၊ ငါးဖယ်ကြော်၊ ငရဲရေကျို၊ ပုစွန်သုတ်၊ ဖက်ဆွတ်မို့ဟင်း၊ မို့ဟင်းချိုစသော ဟင်းလျာစုံပါဝင်နေသည်။ အခြားဖွယ်ဖွယ်ရာရာများလည်း စားချင်ဖွယ်ပါသေး၏။ အားလုံးအမွန်အမြတ်ချည်း စီမံထားကြသည်သာ။ အထူးတလည် မို့ဟင်းကိုသာ ဟင်းနှစ်မယ်သုံးမယ် ဖြစ်အောင် ချက်ထားသည်။ ရာသီစာဖြစ်၍၎င်း၊ တစ်နှစ် တစ်ကြိမ်သာပေါ်သော ဟင်းလျာဖြစ်၍၎င်း ပါဝင်ထည့်သုံးခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဆွမ်းပွဲတွေ အသင့်ဖြစ်ပြီ ဆွမ်းကပ်ကြမယ်”စားဖိုသူကြီးအဒေါ်ကြီးတစ်ဦး၏နှိုးဆော်သံကြောင့် ဆွမ်းပွဲများကို ဝေယျာဝစ္စကူညီသူတို့က သယ်ဆောင်လာကြသည်။ ဆရာတော်များ ရှေ့မှောက်သို့ရောက်သောအခါ အလှူရှင်ဦးဘိုးထုံးနှင့်တကွ အခြားပုဂ္ဂိုလ်များက ဆွမ်းပွဲကို မချီလျက် ဆရာတော်ဦးဉာဏ်ကံသအား ဆွမ်းကပ်သည်။ ဆရာတော် ဆွမ်းကပ်ခံပြီးလျှင် အခြားသံဃာတော်များပါ ဝိုင်း၍ ဆွမ်းဘုဦးပေးတော်မူကြသည်။

“ဆရာတော်ဘုရား၊ ဟိုဘက်က ဟင်းလျာများဟာ မို့ဟင်းဆီပြန်နဲ့မို့ဟင်းချိုပါဘုရား။ အရှင်ဘုရား နှစ်သက်တော်မူတာ မို့ တပည့်တော်တို့ မရ၊ရအောင် ရှာဖွေပြီး စီမံထားပါတယ်ဘုရား။ တပည့်တော်တို့ကို သနားသဖြင့် ဆန္ဒနှင့်မျှတစွာ ဘုဦးပေးတော်မူပါဘုရား”

ဆွမ်းဒါယကာဦးဘိုးထုံးသည် ဆွမ်းပွဲနား၌ ဒူးတုပ်၍ လက်နှစ်ဖက်ယှက် ဦးတိုက်လျက် စေတနာသန်စွာဖြင့် လျှောက်ထားနေသည်။

ဆရာတော်ဦးဉာဏ်ကံသသည် မို့ဟင်းလျာကို အထူးစွဲမက်တော်မူသည်။ မို့နှင့်ပတ်သက်သရွေ့ မို့ပါသောဟင်းဟူသရွေ့ကို ပစ်ပယ်သည်မရှိ ဘုဦးပေးတော်မူလေ့ရှိသည်။

မင်းတုန်းမင်း၏ငယ်ဆရာ ဦးစန္ဒိမာဆရာတော်သည် ငါးခြောက်မပါလျှင် ဆွမ်းဘုဦးပေးရန်ပင် နှောင့်နှေးနေဘိသကဲ့သို့ ဆရာတော်ဦးဉာဏ်ကံသသည်လည်း မို့ရာသီကြိုလျှင် မို့ဟင်းမပါက ဆွမ်းဘုဦးပေးရန် တွန့်ဆုတ်နေတတ်ပါသည်။ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးလျှင် အကြိုက်တစ်မျိုးစီ ဖြစ်သောကြောင့်ပင်။

ဆရာတော် ဦးဉာဏ်ကံသသည် မို့ဟင်းကို မြင်တွေ့ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ရွန်းကြည်သော လမင်းအသွင်မျက်နှာတော်မှာ ဝင်းကနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဘုဦးပေးလိုက်မည်ဟု အားရနှစ်သက်သွားသည်။ သို့ကြောင့် မို့ဟင်းခွက်မှ မို့ပွင့်ဖတ်များကို ကြေးဖွန်းဖြင့် နှစ်၍ခပ်မည်ဟု လက်တော်က ဖွန်းကို ကိုင်လိုက်ရာတွင်...

××××××××××

နံနက်ခင်းဖြစ်ပေမည် မိုးမင်းသည် သဲသဲမဲမဲ ရွာလျက်နေပေသည်။ အာကာပြင်၌လည်း အနက်ရောင် ငွေမင်တို့သည် ခြယ်မှုန်းလျက်ရှိသည်။ မိုးမင်းက အသဲအရပ်သွား၍ တဖွဲဖွဲသောအခါလည်း လေလုလင်က တသုန်သုန် တမှုန်မှုန်စိတ်ဆိုးလျက် နေ၏။ ညောင်ချောင်းရွာနှင့်မြစ်တစ်ပြင်လုံးကို တိမ်တိုက်ခဲ မင်ခဲတို့ ရန်ငြိုးဖွဲ့၍နေပေသည်။ မြစ်ပြင်သီတာသည် တပုန်းပုန်းထလျက် မာန်ကြွနေသည်။ လေနတ်သားကလည်း မထိတထိဖြင့် ကျီစယ်သည်။ သီတာမေက ဒေါထ၍ လှိုင်းတွေ တလိပ်လိပ် ကြွလျက် ရိုက်ခတ်နေသည်။

“မောင်ထွန်းရေ၊ လွယ်အိတ်တစ်လုံးယူဟေ့... ကိုးနာရီထိုးတော့မယ်” ဆရာတော်သည် ကျောင်းသားကလေးကို နှိုးဆော်လိုက်သည်။

“မှန်ပါ။ တပည့်တော်မှာ ရှိပါတယ်ဘုရား”

“အေး...ဒို့ ဟိုဘက်ကမ်းမှာ ဒီနေ့ ဆွမ်းကျွေးရှိတယ်... အဲဒါ မိုးလေ အဆင်အပြင်ကြည့်ပြီး ဟိုဘက်ကမ်းကို ကူးကြမယ်”

ဆရာတော်သည် ကျောင်းသားမောင်ထွန်းအား ပြောလျက် သင်္ကန်းလက်ကတော့ထိုးရန် ကိုယ်ရုံသင်္ကန်းကို ပြင်နေ၏။

ဆရာတော် သင်္ကန်းရုံရန် ဟန်ပြင်နေချိန်တွင် ကျောင်းပေါ်သို့ အသက် ၆၀ နီးပါးရှိ အဖိုးတစ်ယောက်နှင့်အမယ်အိုတစ်ယောက်သည် ကုပ်ကုပ်ကုပ်ကုပ်နှင့် တက်လာကြသည်။ အဖွားအိုမှာ ပိန်ပိန်ပါးပါး အသားညှိစိမ့်ဖြစ်သည်။ အနက်နှင့်အစိမ်းရင့်ရောင် လက်နှစ်သစ်ခန့် လေးထောင့်အကွက်တုံးရှုန်တဘက်ကလေးကို ခြုံ၍လာသည်။ ထမီကတော့ ရှေးအမယ်အိုများ ထုံးစံအတိုင်း အနက်ရောင်ကို ဝတ်ထားသည်။ ပြောင်းဖူးဖက် ဆေးလိပ်တိုကလေးကိုလည်း ဖွာလျက်လာ၏။ အဖိုးအိုမှာ အမဲအူတဘက်အဖြူတပတ်နှွမ်းကို ခေါင်းပေါင်းထားပြီးလျှင် အညာဖျင်ကြမ်း တပတ်နှွမ်း အပေါ်ဖုံးအင်္ကျီနှင့်ပေလကပ်လုံချည်အညှိခပ်ဟောင်းဟောင်းကို ဝတ်ထားသည်။ အဖိုးအိုသည် အရပ်ထောင်ထောင် ပိန်ပိန်ဖြစ်ပြီး နှုတ်ခမ်းမွေးနှင့်ဖြစ်သည်။ အမယ်အိုကဲ့သို့ ပြောင်းဖူးဖက်လိပ်တိုကိုပင် ပါးစောင်းတွင် ခဲလျက် ထားသည်။ မိုးအေးအေး လေသွေးသွေးမို့ ခပ်ကုပ်ကုပ်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဆရာတော်၏အနီးသို့ ရောက်သောအခါ နှစ်ဦးလုံး ပုဆစ်တုပ်၍ ထိုင်ကြသည်။ ဆေးလိပ်တိုကလေးများကို ကြမ်းပေါ်သို့ချပြီးလျှင် ဝတ်ပြုကြသည်။ ထိုအဖိုးအို အမယ်အိုတို့မှာ အခြားသူများ မဟုတ်ကြချေ။ ဆရာတော်၏ခမည်းတော်နှင့်မယ်တော်တို့ဖြစ်ကြသည်။

“မောင်ပဉ္စင်း... ဒီနေ့မနက် ဘယ်ကြွမလို့လဲ”

မယ်တော်ကြီးသည် ဆရာတော်အား လျှောက်ထားမေးမြန်းသည်။ မိဘဖြစ်၍ ခေါ်သည်မဟုတ်။ ဤမျှကျော်ကြားတော်မူသော ဆရာတော်ကို မောင်ပဉ္စင်းဟုခေါ်သဖြင့် ရိုင်းမည် ထင်ကောင်း ထင်ကြမည်။ ယင်းသို့ မဟုတ်ပါ။ အသက်တော် ငယ်ရွယ်စဉ် ပဉ္စင်းငယ်ဘဝကစ၍ ခမည်းတော်နှင့်မယ်တော်တို့က ခေါ်ပေါ်လာခဲ့ခြင်းကြောင့် နှုတ်ယဉ်နေသဖြင့် “မောင်ပဉ္စင်း”ဟုပင် အရွယ်တော် ထောက်သည်အထိ ခေါ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

“အော်... ကျုပ် ဟိုဘက်ကမ်းကို ဆွမ်းစားကြွမလို့... ဒီမနက် ကျုပ်အတွက် ဆွမ်းမပြင်နဲ့တော့နော်...” ဆရာတော်သည် သင်္ကန်းရုံရင်း ပြန်၍ဖြေကြားတော်မူသည်။

“မိုးက သိပ်အေးတယ်... ကူးတို့အကူးမှာ လှိုင်းထမလား မသိဘူး... လေကလဲ ခပ်ထန်ထန်ဘဲ မောင်ပဉ္စင်း”ခမည်းတော်ကြီးက ထပ်၍လျှောက်ပြန်သည်။

“ဟာ...ကိစ္စမရှိပါဘူးဒကာကြီး၊ ဒါက မိုးတွင်းဘဲ၊ သူ့အခါသူ့အချိန်ဆိုတော့ ဒီလိုဘဲနေမှာပေါ့”ဆရာတော်သည် လက်ကတော့လိပ်ကို မ,တင်ရင်း သာယာစွာ ဖြေကြားသည်။

“မောင်ပဉ္စင်း... ဆွမ်းစားကြွတာတော့ ကြွပေါ့ဘုရား... ဆွမ်းပွဲမှာ မှိုဟင်းပါလာရင် မဘုဉ်းပေးနဲ့နော် မောင်ပဉ္စင်း”

မယ်တော်ကြီးသည် ဆရာတော်၏မိခင်ဖြစ်သည့်အတိုင်း သားရဟန်း၏အထာ သိပြီးဖြစ်နေ၍ မှိုဟင်း အလွန်အကျွံစားတတ်သူမို့ စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်လျက် သတိပေးလျှောက်ထားလိုက်သည်။

“ဟာ... ဒကာမကြီးကလဲ... လူ ခလေးမှတ်လို့၊ ကြည့်စားမှာပေါ့ဗျာ...”

ဆရာတော်သည် အသံမာမာဖြင့် မယ်တော်ကြီးအား မိန့်ကြားသည်။

“မဟုတ်ဘူး... မောင်ပဉ္စင်း...၊ မောင်ပဉ္စင်းက မှီဟင်းတွေရင် အရမ်းကာရော... ဘုဉ်းပေးတတ်လို့လျှောက်တာပါဘုရား၊ ဒီအချိန်ဟာ မိုးကအေး၊ မှီဟင်းက တက်နဲ့... ဖျားတတ်တယ်မောင်ပဉ္စင်း...”မယ်တော်ကြီးသည် ဆရာတော်အား အကြောင်းပြု၍ ကရုဏာကြီးစွာဖြင့် လျှောက်သည်။

“ဟုတ်တယ် မောင်ပဉ္စင်းရဲ့၊ ဂရုထားပေါ့ တပည့်တော်တို့က သတိပေးတာပါဘုရား” ဘတော်ကြီးကပါ ကူ၍ မယ်တော်ကြီးစကားစဉ်ကို ထောက်ခံပြန်သည်။

“ဟာဗျာ... ခင်ဗျားတို့ ကျုပ် သူငယ်နှစ်စား မဟုတ်ဘူးဗျာ... ကျုပ်သိတယ် တော်... တော်... ကျုပ်သွားတော့မယ်၊ ဒကာမကြီးတို့ တယ်ခက်တာကိုး... ကျုပ် ခလေးများ ထင်နေလား မသိဘူး”

ဆရာတော်သည် ခမည်းတော် မယ်တော်တို့အား သူ၏စရိုက်အတိုင်း ခပ်ဘွင်းဘွင်းပင် မိန့်လိုက်သည်။ နောက် ထီးကို ဆွဲယူပြီးလျှင် ကျောင်းပေါ်မှ ကြွဆင်းသွားလေသည်။ ကျောင်းသားကလေးလည်း လွယ်အိတ်ကလေးလွယ်လျက် ဆင်းလိုက်သည်။ ခမည်းတော်နှင့်မယ်တော်တို့လည်း ကျောင်းပေါ်တွင် အကြံ့အရုံ့ထိုင်လျက် ကျန်ခဲ့လေသည်။

×××××××××

ဆရာတော်သည် မှီဟင်းခပ်ရန် ဇွန်းကို ကိုင်လိုက်မှ နံနက်က ဖြစ်ရပ်၏အာရုံကြောင့် ဇွန်းကို ချ၍ အခြားဟင်းခွက်ကို လက်ပြောင်းပြီးလျှင် ခပ်ယူ၍ ဘုဉ်းပေးတော်မူသည်။ ထိုထိုဤဤ ဟင်းလျာများကို အထိုက်အလျောက် အကိုက်တရားဖြင့် ဆင်ခြင်၍ ဘုဉ်းပေးနေရသော်လည်း မှီဟင်းကို မြင်တွေ့သောအာရုံသည် ဆရာတော်အား ဆွဲဆောင်နေပေသည်။ ဆရာတော်၏စိတ်သည်လည်း ဆွမ်းဘုဉ်းပေးနေရသည်မှာ တစ်ခုလိုနေသလို မှတ်ထင်နေမိ၏။ ဒါယိကာ၊ ဒါယိကာမများကလည်း ဆရာတော်အား ကြည်ညိုလွန်း၍ တမင်ရှာကြံ စီမံထားသော ဟင်းကို ဘုဉ်းမပေးပါက သူ့သဒ္ဓါကို ဖျက်ဆီးရာအပြစ်(သဒ္ဓါဒေယျဝိနိပါတဒုက္ကဋ်)ဖြစ်မည်ကိုလည်း ဆရာတော်က စဉ်းစားမြော်ခေါ်မိသည်။ မိမိကိုယ်တိုင် နှစ်သက်သောအာဟာရဖြစ်၍လည်း စိတ်ဆင်းရဲခြင်းဖြစ်မိသည်။ ရဟန်းတို့၏တရားနုလုံးဖြင့် သွင်း၍လည်း သုံးသပ်ကြည့်သည်။

“ဆရာတော်ဘုရား... ဒီဟင်းဟာ...မှီဟင်းပါဘုရား...တပည့်တော်တို့က ဆရာတော်အတွက် သီးသန့်ရည်မှန်းပြီးထားတဲ့ဟင်းလျာပါဘုရား... အလိုရှိသမျှ ဘုဉ်းပေးတော်မူဘုရား...”

အနားမှ ပုဆစ်တုပ်၍ လက်ယှက်ကာ ဦးတင်လျက် တတွတ်တွတ်နှင့်လျှောက်ထားနေသောဒကာဦးဘိုးထုံး၏စကားကြောင့်လည်း ဆရာတော်မှာ ဒုက္ခတစ်မျိုး ကြုံနေရပြန်သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဆရာတော်သည် ဒကာ ဒကာမများ၏စေတနာကို အထမြောက်အောင် ကျင့်တော့မည်ဟု သန္နိဋ္ဌာန်ချလိုက်လျက် မှီဟင်းကို ဘုဉ်းပေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ မှီဟင်းဆီသို့ လက်တော်ကို ဆန့်တန်းလျက် ဇွန်းကို ကိုင်၍ ခပ်လိုက်ရှာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်။

×××××××××

“ဟေ့... မိုးသက်လေပြင်း လာနေတယ်ကွ၊ မြန်မြန်လှော်ပေးဟေ့...”

ဆရာတော် ဦးဉာဏဂံသသည် ကူးတို့လှေသမားကို ကတိပေးလိုက်သည်။

ဟုတ်ပေသည်။ ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး မဲနက်သောတိမ်လုံးများ ဖုံးလျက်နေသည်။ အနောက်မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီမှလည်း တိမ်တောင်တို့သည် တရိပ်ရိပ်ပြေးလာနေသည်။ လေသည် ဒေါမာန်ပါပါနှင့်လာနေသည်။ အကယ်၍ လှေကို လှိုင်းမိလျှင် မြစ်လယ်တွင် အခက်ပဲ။ ရေကူးတတ်သည်ဆိုကြပေမင့် လှိုင်းထဲ ရေထဲ ဝဲထဲဆိုလျှင် မလွယ်ချေ။ အသက်အန္တရာယ်နှင့်မဝေးလှ။

“မှန်ပါဘုရား။ လေဖျားတိုက်ရုံ၊ လှိုင်းဖျားပုတ်ရုံမျှသာ ရှိပါသေးတယ်ဘုရား။ မကြာခင် ကမ်းရိုးတန်းကို ရောက်တော့

မှာပါ။ မစိုးရိမ်ပါနှင့်ဘုရား”

လှေသမားသည် ဆရာတော်အား အနောက်ဘက်ဆီသို့လှမ်းကြည့်ရင်း လျှောက်ထားလိုက်သည်။ လှေသမားလည်း တက်သုတ်ရိုက်လှော်သည်။ ကမ်းစပ်သို့ လှေရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မိုးသက်လေပြင်းကျရောက်လာလေတော့သည်။

မြစ်ပြင်တစ်ခုလုံးသို့ လေနှင့်မိုးသည် ဖုံးလွှမ်းသွားလေသည်။ လှိုင်းလုံးတို့သည် အိမ်လုံးပမာဏ တအုန်းအုန်းထ တပုန်းပုန်းကြွနေကြလေသည်။ လေမင်းကလည်း တဟူးဟူး တဟုန်းဟုန်း ကြိမ်းမောင်းလျက် ရှိသည်။

“လာဟေ့... ကမ်းပေါ်ကို မြန်မြန်တက်ကြဟ၊ တက်ကြကွ” ဆရာတော်သည် ကျောင်းသားနှင့်လှေရှင်အား ခေါ်ရင်း ကမ်းပေါ်သို့ တက်ကြွတော်မူရင်း မြစ်ပြင်သို့ လှမ်းမျှော်၍ ကြည့်လိုက်မိသည်။

ဇာလ္လာပြင်ကို ကန့်လန့်ကာဖြင့် မြစ်ပြင်ကို လှမ်း၍ထားဘိအလား မိုးပေါက်များသည်လည်း အဆက်မပြတ်ကျဆင်းနေသဖြင့် မြစ်ပြင်ကို မှန်ပျံပျံသာ မြင်ရတော့သည်။ ငွေပြာရောင်မှိုင်းထနေသော ရေပြင်သည် ရေနွေးအိုးအတွင်းက ရေများ ပွက်လောရိုက်သကဲ့သို့ လှိုင်းတံပိုးတို့သည် လှုပ်ရှားနေကြပါသည်။

ထိုလှိုင်းလုံးနှင့်မိုးပေါက်အပြင်အကြားတွင် နိမ့်ချည်မြင့်ချည်၊ ပေါ်ချည်မြှုပ်ချည်ဖြစ်နေသော မဲမဲသဏ္ဍာန်တစ်ခုသည် မြစ်လယ်ခေါင်တွင် ရွေ့လျားနေသည်ကို တွေ့နိုင်သည်။ လောင်းလှေသေးလေးဖြစ်လေသည်။ လှေပေါ်ဝယ် လူနှစ်ယောက်က လှော်ခတ်လာနေသည်။ သူတို့၏အခြေအနေမှာ မလွယ်ကူလှ၊ သေမင်းကို လက်ယပ်ခေါ်နေသည်နှင့်တူပေသည်။ မြင်ရသူတို့ အသဲထိတ်စရာ ကောင်းလှသည်။ စီးလာသူတို့၏စိတ်ဝယ် မည်သို့နေမည်မသိ၊ သို့သော် လှေငယ်ရှင်နှစ်ဦးကား သူတို့၏ဇောစိတ်ဖြင့် အသက်ကို မနုမြောဘဲ ရှိဟန်တူသည်။

“ဟေ့... ဟိုမှာကြည့်စမ်း၊ မြစ်လယ်က လာနေတဲ့လှေတစ်စီး၊ တယ်မိုက်တဲ့သတ္တဝါတွေဘဲ။ ဒီကလောက် လှိုင်းကြမ်းလေကြမ်းထဲမှာ ကူးရသတဲ့လား”

ဆရာတော်သည် တဟည်းဟည်း တိုက်နေသော လေဒက်ကြောင့် ယိမ်းထိုးနေသော ထီးကို မြဲမြဲကိုင်လျက် ကရုဏာဒေါသဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ ဟုတ်ပါသည်။ ဆရာတော်၏စေတနာမှာ မှန်ပါသည်။ ဤမျှ မတွေ့ပုံအောင် ဆိုးသွမ်းနေသော မြစ်ပြင်လယ်မှ လှေငယ်ရှင်နှစ်ဦး ကူးခတ်နေခြင်းမှာ သူတို့အတွက် အသက်တမျှ အရေးကြီးသောကိစ္စ ရှိတန်ရာသည်။

“နေအုံးဟေ့...မောင်ထွန်း၊ မသွားနဲ့အုံး။ ဒီသတ္တဝါနှစ်ဦးကို ငါကြိမ်းပြီးမှ သွားမယ်၊ လေကလဲ ခဏကြာ ငြိမ်သွားမှာဘဲ” ဆရာတော်သည် ကျောင်းသားကလေးအား ရွာထဲသို့ မသွားသေးဘဲ စောင့်ရန် မိန့်ကြားသည်။

မိုးသည် တဝေါဝေါ တပြုန်းပြုန်း ရွာနေရာမှ အနည်းငယ်စဲလာသည်။ လေညှင်းလည်း တဟူးဟူး မြူးရာမျှ နှေးလာသည်။ လှေငယ်ရှင်တို့လည်း ကမ်းသို့တဖြည်းဖြည်း နီးလာသည်။ လှေကလေးမှာ ဇင်ယော်ငှက်အလား လှိုင်းကြားထဲမှာ ငေါကနဲ ငေါကနဲ ရွေ့လာသည်။ ဆရာတော်လည်း ငေးမျှော်၍စောင့်နေသည်။ လှေငယ်ရှင်နှစ်ဦးမှာ မိုးရေတွေလူး၍ သားနှင့်အဝတ်မှာ ပေါင်းစပ်ကပ်နေသည်။ ချမ်းလွန်း၍လည်း ခိုက်ခိုက်တုန်နေကြသည်။ မကြာမီ ကမ်းစပ်သို့ လှေငယ်လေးမှာ ပြေးလွှားဆိုက်လာတော့သည်။

“အောင်မယ်... ဘယ်သူတွေပါလိမ့်မှတ်တယ်၊ ဒကာကြီးနဲ့ဒကာမကြီးပါလား။ ခင်ဗျားတို့ ဘာလုပ်လိုက်လာကြတာလဲဟင်... ခင်ဗျားတို့ သေချင်လို့လား။ ဒီလောက် လှိုင်းကြမ်းလေကြမ်းမှာ ဘာကိစ္စလိုက်လာတာလဲ”

ဆရာတော်သည် ဒေါသသံပါပါဖြင့် ခမည်းတော်နှင့်မယ်တော်တို့ကို ကြိမ်းလေသည်။ မိဘနှင့်သား ယင်းသို့စကားကို ကြိမ်းဝါးသဖြင့် အမြင်တစ်မျိုးဖြစ်မည်မှန်၏။ သို့သော် ဆရာတော်ဦးဉာဏ်သင်္ခါလွန်ကဲသောကရုဏာစိတ်၊ စိုးရိမ်လွန်နေသော စေတနာတို့ကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ အဖိုးကြီးနှင့်အမယ်ကြီးတို့မှာလည်း ကုပ်ကုပ် ကုပ်ကုပ်နှင့်တက် တစ်ယောက်တစ်ချောင်း

ကိုင်လျက် ကမ်းပေါ်သို့ တက်လာကြသည်။ လမ်းခရီးတွင် သေမင်းနှင့်တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ရသည်ကို မေ့ပြီး သားရဟန်းကို တွေ့လိုက် သောအခါ လပြည့်ဝန်း၏အသွင် ကြည်လင်သောမေတ္တာဓာတ်တို့သည် မျက်နှာပြင်ဝယ် အထင်းသားပေါ်လျက် ရှိနေပေသည်။

“ကဲ... ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်နောက်ကို ဘာလုပ်လိုက်လာကြတာလဲ၊ ဒကာကြီးနဲ့ဒကာမကြီး၊ ကံကောင်းလို့ မသေကြတာ ဟင်...”

ဆရာတော်သည် ကမ်းစပ်သို့တက်လာသော မယ်တော်ကြီး၏လက်ကို လှမ်း၍တွဲယူ ဆွဲငင်လိုက်ရင်း မာန်မဲသံအနန္တ နှင့် မေးနေပြန်သည်။

“မောင်ပဉ္စင်း ဟိုဆွမ်းကျွေးပွဲမှာ မှိုဟင်းစားမိမှာစိုးလို့ လိုက်လာတာ” မယ်တော်ကြီးသည် တုန်ယင်သောအသံဖြင့် လျှောက်ထားလိုက်သည်။

“ဟာ... ခင်ဗျားတို့ ကျုပ် သူငယ်နှစ်စား မဟုတ်ဘူးဗျ၊ တယ်ခက်တာဘဲ။ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်နောက် လိုက်မလာကြနဲ့ တော့ ပြန်ကြ ပြန်ကြ” အသံမာမာဖြင့် မာန်လျက် တစ်ချက်အော်လိုက်ပြီးလျှင် နောက်သို့ လှည့်မကြည့်ဘဲ ကြွသွားတော်မူ သည်။ ခမည်းတော်နှင့်မယ်တော်တို့လည်း မြစ်ကမ်းစပ်မှာ လေတဟူးဟူးအကြား သားရဟန်းအား ဦးတည်လျက်သာ ကျန်ခဲ့ တော့သည်။

xxxxxxxxxx

ဆရာတော်သည် ဤအာရုံမြင်ကွင်းသည် မှိုဟင်းခွက်အတွင်းမှ ပေါ်ထွက်လာသဖြင့် ဇွန်းကို ဟင်းခွက်ထဲသို့ပြန်ချပြန် သည်။ အခြားဟင်းများကိုသာ လှည့်၍ ဘုဉ်းပေးတော်မူနေသည်။

“ဆရာတော်ဘုရား၊ မှိုဟင်းကို ဘုဉ်းပေးတော်မူပါဘုရား။ တပည့်တော်တို့ အဆိပ်အတောက် ကင်းအောင် ကန်ဇွန်း ရွက်ဖြင့် ရော၍ စီရင်ထားပါဘုရား”

“ဟေ့... မယ်ခင်၊ မှိုဟင်းယူခဲ့ပါအုံး”

ဆွမ်းဒကာဦးဘိုးထုံးသည် အနားမှ ဦးတချီချီဖြင့် ဆရာတော်ဘုရား မြတ်နိုးနှစ်ခြိုက်သောမှိုဟင်းကို စေတနာဗလဝဖြင့် လျှောက်ထားရင်း ဆွမ်းဒကာမဒေါ်မယ်ခင်ကိုလည်း လှမ်း၍ မှိုဟင်းမှာလိုက်သေး၏။

ဆရာတော်သည် မဝေခွဲတတ်အောင် ဖြစ်နေပေသည်။ ဒကာ ဒကာမတို့၏စေတနာကို တုံ့ပြန်ရန်ကတစ်ဖက်၊ ခမည်း တော်နှင့်မယ်တော်တို့၏မဟာမေတ္တာကို သွား၍မြင်မိနေသည်ကတစ်ဖက်၊ စိတ်နှစ်ဖက်ဖြစ်နေရာတော်မူသည်။ နောက်ဆုံး တွင် ဆရာတော်သည် ရဟန်းတော်တို့၏ဝိနည်း၊ မြတ်စွာဘုရား၏ဆုံးမချက်တို့ကို လိုက်နာတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“အိမ်း... မင်းတို့မှိုဟင်းက မျှတပါ၏၊ မျှတပါ၏”

ဆရာတော်သည် ဒကာဒကာမတို့၏စေတနာပန်းကို ဆွမ်းဘုဉ်းပေးခြင်း မိုးဖြင့် ဖျန်းပေးလိုက်သည်။ သို့သော် မှိုဟင်း ကို များစွာ ဘုဉ်းပေးတော်မူချေ။ သုံးဇွန်းမျှသာ ဘုဉ်းပေးတော်မူသည်။ နှုတ်တော်မှလည်း စေတနာသုံးတန် တက်ကြွစေရန် မျှတပါ၏ဟုလည်း မိန့်ချေလိုက်လေသည်။

xxxxxxxxxx

ဆရာတော် ဦးဉာဏဝံသ(နှုတ်ခမ်းမွှေးဆရာတော်)မှာ သုံးဇွန်းမျှသောမှိုဟင်းကို ဘုဉ်းပေးပြီး ပြန်ကြွ၍ ကျောင်းပေါ်သို့ ရောက်ရုံမျှပင်ရှိသေး၊ တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်လာလျက် ဖျားလေတော့သည်။ အဘယ်မျှ ဤအဖျားရောဂါသည် တာရှည်ပါသ နည်း။ ဝါတွင်းသုံးလပင် ပေါ်ချည်ငုပ်ချည်ဖြင့် ဖျားနေသည်။ ပိန်ချိုး၍ လူလုံးမလှ ဖြစ်ရသည့်ဘဝတွင် ခမည်းတော်နှင့်မယ်တော်

တို့၏ပြုစုမှုကြောင့် သာသနာ့အကျိုးကို ဆက်လက်၍ သယ်ပိုးနိုင်တော့သည်ဟူသတည်း။

အော်... မြင့်မိုရ်မင်း၏ဆုံးမခြင်းပါတကား။

သုံးဆယ်ထိဋ်တင်မြင့်

ebook is created by www.ShanYoma.Org

မှတ်ချက်။ ။၁၉၇၁-ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လထုတ် သွေးသောက်မဂ္ဂဇင်း စာမျက်နှာ(၅၅ မှ ၆၀ ထိ)၌လာရီသောဆောင်းပါးကို ပြန်၍ စာစီရိုက်ထားပါသည်။